

การบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรด้วยแนวคิด POSDCORB THE MANAGEMENT OF AGRICULTURAL TOURISM WITH THE POSDCORB CONCEPT

ปัทเมศย์ ประดิษฐ์แสงทอง, ภัตสรกันต์ ทรัพย์มหาโชค, พัทธยมล สือสวัสดิ์วินิชย์

Pattamet Praditsangthong, Patsornkun Submahachok, Patyamon Seisawatwanit

มหาวิทยาลัยสยาม

Siam University

E-mail : pattamet.pra@siam.edu

Received December 14, 2021; Revised February 3, 2022; Accepted April 25, 2022

บทคัดย่อ

การท่องเที่ยวเชิงเกษตรถือเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบหนึ่งที่น่าสนใจของสวนจัดให้นักท่องเที่ยวเข้าชมสวนผลไม้ โดยมีที่พัก กิจกรรม สถานที่ถ่ายรูป และความบันเทิงให้บริการแก่ลูกค้า โดยการท่องเที่ยวเชิงเกษตรมีจุดมุ่งหมายให้ลูกค้าที่สนใจได้สัมผัสกับธรรมชาติ วิถีชีวิต และวัฒนธรรมในชนบท ผ่านกิจกรรมนันทนาการและการเรียนรู้ต่าง ๆ เช่น การทำสวน ไม่ว่าจะเป็นการบำรุงดิน การใช้ปุ๋ย การกำจัดแมลง การขยายพันธุ์พืช รวมไปถึงการดูแลพืชพรรณ การเรียนรู้ด้านสิ่งแวดล้อม และจำหน่ายผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร ซึ่งช่วยให้ก่อเกิดรายได้ที่เพิ่มขึ้นและยังเป็นการสร้างอาชีพให้กับชาวบ้านหรือเกษตรกรภายในท้องถิ่นที่สนใจอีกด้วย การท่องเที่ยวเชิงเกษตรถือเป็นการท่องเที่ยวรูปแบบหนึ่งที่ช่วยกระตุ้นให้เศรษฐกิจด้านการท่องเที่ยวเจริญเติบโตขึ้น โดยการจัดการการท่องเที่ยวเกษตรอย่างยั่งยืนนั้นผู้ประกอบการจะต้องนำหลักแนวคิดการจัดการ “POSDCORB” คือ 1) Planning (การวางแผน) 2) Organizing (การจัดองค์การ) 3) Staffing (การจัดการทรัพยากรมนุษย์) 4) Directing (การอำนวยการ) 5) Coordinating (การประสานงาน) 6) Reporting (รายงานผล) และ 7) Budgeting (งบประมาณ) ของ Gulick มาใช้ในการจัดการสวนของตนเองเพื่อให้มีประสิทธิภาพ โดยยึดหลักการแบ่งงานกันทำตามหน้าที่ตามความถนัด โดยแบ่งงานให้เป็นตามกระบวนการ วัตถุประสงค์ และหน่วยงานภายในตามหน้าที่หรือกิจกรรม มีสายการบังคับที่ชัดเจน มีกรอบงบประมาณเป็นตัวควบคุม และสุดท้ายติดตามและประเมินผลการดำเนินการ (Monitoring and Evolution) เพื่อให้การดำเนินกิจกรรมบรรลุเป้าหมายและผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

คำสำคัญ: การท่องเที่ยวเชิงเกษตร, การจัดการ, หลักแนวคิดการจัดการ POSDCORB

Abstract

Agro-tourism is an eco-tourism. The owner of the orchards provides tourists with fruit orchards. The customer will be offered accommodation, activities, and entertainment for such purposes. Agro-tourism makes visitors interested in the experience as part of nature. It touches countryside people's way of life and culture through recreation and learning such as gardening, soil remediation, fertilizer use, insecticide disposal, branching, plant care, environmental learning, and selling-buying agricultural products. Agro-tourism is another way to revive business tourism to accomplish sustainability of Agritourism. Moreover, it also creates sustainable careers and increases income for local people and local farmers. To achieve the entrepreneur's business effectiveness, the entrepreneur must adopt management concepts of "POSDCORB," which are: 1) Planning 2) Organizing 3) Staffing 4) Directing 5) Coordinating 6) Reporting and 7) Budgeting of Gulick. Using the division of labor and specific allocation of responsibility based on functional specialization, the division of labor will be followed by the process's purpose, and the internal institute will follow the personal duty or activities and the budget as a regulator. Finally, monitoring and evaluating the outcome to accomplish the owner's goal and objective.

Keywords: Agrotourism, Management, POSDCORB

บทนำ

การท่องเที่ยวเป็นหนึ่งในภาคเศรษฐกิจที่เติบโตเร็วและใหญ่ที่สุดในโลกตลอดทศวรรษที่ผ่านมาประเทศกำลังพัฒนาหลายแห่ง ได้แก่ ไทย อินโดนีเซีย ศรีลังกา เนปาล เป็นต้น ได้สร้างเศรษฐกิจใหม่โดยการใช้ประโยชน์และการจัดการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอย่างเหมาะสมเป็นผู้นำในพื้นที่นี้ได้เป็นดินแดนแห่งความงามตามธรรมชาติ โดยทั่วไปการท่องเที่ยวสามารถจำแนกได้หลายลักษณะโดยพิจารณาจากลักษณะของกิจกรรมประเภทของที่พักหรือระยะเวลาการเข้าพัก เช่น การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม การท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ การท่องเที่ยวเชิงผจญภัย และการท่องเที่ยวเชิงเกษตร โดยเฉพาะการท่องเที่ยวเชิงเกษตรเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการอนุรักษ์พืชพรรณ ผลไม้และผักพื้นบ้าน การท่องเที่ยวเชิงเกษตรเป็นการท่องเที่ยวที่สร้างโอกาสในการช่วยเหลืองานด้านเกษตรกรรมในระหว่างการเยี่ยมชมสวนหรือไร่ของเกษตรกร ซึ่งนักท่องเที่ยวมีโอกาสเลือกซื้อผักผลไม้ ชิมน้ำผึ้ง ซื้อสินค้าจากร้านค้า รวมทั้งสินค้าที่ระลึกสินค้าท้องถิ่นและภูมิภาค ซึ่งมีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นและสร้าง

ประสบการณ์เฉพาะที่น่าจดจำสำหรับนักท่องเที่ยวและผู้มาเยี่ยมเยือน (สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร, 2559)

ปัจจุบันประเทศไทยมีแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรกว่า 1,215 แห่ง ประกอบด้วยแหล่งท่องเที่ยวชุมชน 969 แห่ง แหล่งท่องเที่ยวของส่วนราชการ 87 แห่ง และศูนย์เรียนรู้การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตสินค้าเกษตร (ศพก.) 163 แห่ง โดยมีรูปแบบการท่องเที่ยว 5 ประเภท ได้แก่ 1) การกสิกรรมเที่ยวชมสวนดอกไม้ สมุนไพร สวนดอกไม้ ไม้ประดับ 2) ป่าไม้ เยี่ยมชมสวนป่าธรรมชาติและสวนป่าที่เกษตรกรปลูกขึ้นเอง 3) ประมง เยี่ยมชมการเลี้ยงกุ้งหอยปูปลาของเกษตรกรที่ประสบความสำเร็จ 4) ฟาร์มปศุสัตว์ สัมผัสสัตว์เลี้ยงที่เป็นมิตรและร่วมสนุกกับกิจกรรมในฟาร์ม เช่น ชีม้า ไรدنมวัว และกิจกรรมอื่น ๆ และ 5) วัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของเกษตรกร เป็นต้น (สมาร์ทเอสเอ็มอี, 2559) กิจกรรมที่นักท่องเที่ยวให้ความสนใจโดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวไทยที่หันมาท่องเที่ยวเชิงเกษตรมากขึ้น อาทิ 1) การนำเที่ยวชมสวนเกษตร เช่น สวนผลไม้ สวนดอกไม้ สวนสมุนไพร 2) การนำเที่ยวเทศกาลงานวันเกษตร เช่น งานมะขามหวาน จังหวัดเพชรบูรณ์ 3) งานเทศกาลผลไม้จังหวัดระยอง 4) การนำเที่ยวชมฟาร์มปศุสัตว์ เช่น ฟาร์มโชคชัย 5) การนำชมการทำนาแบบดั้งเดิม และ 6) การนำชมหมู่บ้านชาวประมง เช่น การจับหมึก การตกปลา การตกกุ้ง เป็นต้น การส่งเสริมนโยบายจากภาครัฐในการสนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงเกษตรโดยร่วมมือกับผู้ประกอบการเอกชนรายใหญ่ ภายใต้คณะทำงานสานพลังประชารัฐด้านการท่องเที่ยว จัดทำโครงการ “อะเมซิ่ง ไทยเทส” ซึ่งเป็นโครงการส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวต่างชาติบริโภคอาหารไทยและผลไม้ไทยเพิ่มมากขึ้น ซึ่งสามารถวิเคราะห์รายได้จากนักท่องเที่ยวในปี 2562 ที่จะเพิ่มขึ้นดังนี้ 1) นักท่องเที่ยวต่างชาติจะชอบรับประทานอาหารไทยจึงถือได้ว่าเป็นกิจกรรมที่ได้รับความนิยมสูงสุดซึ่งจะมีค่าใช้จ่ายด้านอาหารประมาณ 3,762 บาทต่อคนต่อครั้ง ดังนั้นเป้าหมายสามารถเพิ่มยอดค่าใช้จ่ายในการรับประทานอาหารของนักท่องเที่ยวต่างชาติต่อครั้งได้อาจส่งผลให้รายได้ภายในประเทศเพิ่มขึ้นประมาณ 12,000 ล้านบาทอีกด้วย 2) นักท่องเที่ยวชาวไทย รายงานการสำรวจพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวของชาวไทย พ.ศ.2561 พบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศมีกิจกรรมที่ทำระหว่างการเดินทางท่องเที่ยวเชิงเกษตรกรรมอยู่ที่ประมาณร้อยละ 2.5 และมีค่าใช้จ่ายด้านอาหารและเครื่องดื่มจำนวน 494 บาทต่อครั้ง ดังนั้นหากนักท่องเที่ยวชาวไทยจำนวน 150.08 ล้านคนต่อครั้ง ในปี 2562 จะเข้าร่วมกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงเกษตรจำนวนถึง 3.77 ล้านคนต่อครั้ง อาจสร้างรายได้ภายในประเทศให้กับภาคเกษตรเพิ่มขึ้นประมาณ 1,860 ล้านบาท เช่นกัน ในหลายภูมิภาคทั่วโลก เกษตรกรตระหนักถึงความต้องการและความปรารถนาที่จะกระจายสินค้าเกษตรของตนและเสริมรายได้ทางการเกษตรด้วยเศรษฐกิจการเกษตรที่ยังคงนิ่งอยู่ตลอด 10 ปีที่ผ่านมา ความมั่งคั่งเกษตรกรมีโอกาสมากมายที่จะกระจายผลผลิตของตนและบริการด้านการเกษตร การท่องเที่ยวเชิงเกษตรช่วยเพิ่มขั้นศักยภาพในการทำกำไรที่สูงขึ้นให้กับเกษตรกร ทั้งราคาผลผลิตที่มีมูลค่าเพิ่ม

การท่องเที่ยวทางการเกษตรช่วยให้ผู้ประกอบการเพิ่มรายได้ผ่านโครงการบริการต่าง ๆ เช่น การท่องเที่ยวในวันหยุด การพักผ่อน ที่พักและอาหารเช้า ที่ตั้งแคมป์ พุงนาและอื่น ๆ อีกมากมาย บริการเหล่านี้สามารถปรับให้เหมาะสมกับฤดูกาลที่นักท่องเที่ยวต้องการได้ (สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร, 2559)

การท่องเที่ยวเชิงเกษตรเป็นแหล่งเพิ่มเติมของรายได้สำหรับเกษตรกรที่ช่วยในการอนุรักษ์พันธุ์พืชและเพิ่มคุณภาพชีวิตของครอบครัวด้วยการดำเนินการขายส่งผลผลิตทางการเกษตรโดยตรงต่อนักท่องเที่ยวที่เข้ามาชมสวนและต่อสู้กับราคาผลผลิตทางการเกษตรที่ตกต่ำ เกษตรกรจะได้รับผลตอบแทนที่สูงขึ้นโดยตรงโดยไม่ผ่านพ่อค้าคนกลาง ด้านผู้บริโภคจะได้รับประโยชน์มากขึ้นจากผลผลิตที่สด สะอาด ปลอดภัยและมีราคาที่เหมาะสม (สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร, 2559)

บทความนี้จะกล่าวถึงแนวทางการบริหารจัดการที่เหมาะสมในการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยวเชิงเกษตรเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล ลดปัญหาในการประกอบธุรกิจ สร้างความเข้มแข็งให้แก่ผู้ประกอบการให้พร้อมในการแข่งขัน และง่ายต่อการเริ่มต้นธุรกิจ (Ease Doing Business)

การบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

การจัดการเป็นส่วนสำคัญของเศรษฐกิจของมนุษย์ การจัดการคือ สิ่งสำคัญที่มนุษย์พยายามจะดำเนินการร่วมกัน เพื่อตอบสนองความต้องการผ่านกิจกรรมการประกอบอาชีพ เป็นการจัดการที่ควบคุมกิจกรรมการผลิตของมนุษย์ผ่านการใช้วัสดุร่วมกัน การจัดการเป็นสิ่งสำคัญอย่างน่าทึ่งในช่วงเวลาที่ผ่านมาซึ่งเกี่ยวข้องกับอย่างใกล้ชิดกับองค์การมากที่สุด ธุรกิจทุกประเภทรวมทั้งบุคคลหรือครอบครัวต่างดำเนินการจัดการอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดเพื่อความสำเร็จของเป้าหมาย (สมคิด บางโม, 2553)

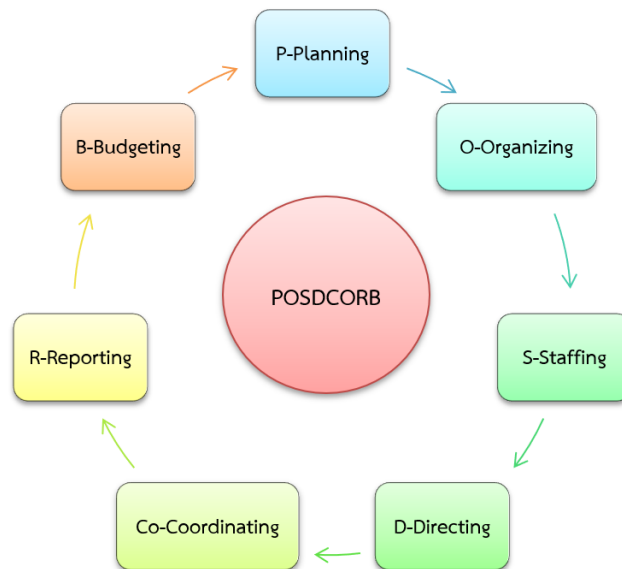
แนวทางการจัดการที่ดี การปฏิบัติที่เป็นมืออาชีพในเชิงเกษตร เพื่อลดความเสี่ยงในการเข้ามาดำเนินการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรนั้น แนวทางการจัดการที่ดีเหล่านี้สามารถทำได้ในแผนปฏิบัติการโดยพิจารณาในประเด็นพื้นที่สวนของเรา พื้นที่รอบ ๆ และกิจกรรมต่าง ๆ ในสวนของเรา ความรู้และประสบการณ์ทางการเกษตรของผู้ประกอบการ รวมทั้งพิจารณามุมมองของลูกค้า และพิจารณามุมมองของพนักงานด้วย การบริหารจัดการจึงเป็นกระบวนการของกิจกรรมที่ต่อเนื่องและประสานงานกันซึ่งผู้บริหารต้องเข้ามาช่วย เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายขององค์การประเด็นสำคัญของการบริหารจัดการ (Management) มีดังนี้

- 1) การบริหารจัดการสามารถประยุกต์ใช้กับองค์การใดองค์การหนึ่งได้
- 2) เป้าหมายของผู้บริหารทุกคนคือการสร้างกำไร

3) การบริหารจัดการเกี่ยวข้องกับการเพิ่มผลผลิต (Productivity) โดยมุ่งสู่ประสิทธิภาพ (Efficiency) วิธีใช้ทรัพยากรโดยประหยัดที่สุด และประสิทธิผล (Effectiveness) บรรลุเป้าหมายคือประโยชน์สูงสุด

4) การบริหารจัดการสามารถนำมาใช้สำหรับผู้บริหารในทุกระดับชั้นขององค์การ

กระบวนการบริหาร (Process of Administration) ได้มีผู้ให้ความเห็นที่แตกต่างกันไป บางท่านได้ให้ความเห็นว่าน่าจะต้องประกอบด้วยการวางแผน การจัดองค์การ การอำนวยการ การประสานงาน และการควบคุม เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนใช้แนวคิดกระบวนการบริหารของ Gulick and Urwick (1973) ได้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับการบริหารงานไว้ 7 ด้าน เรียกอ่อ ๆ ว่า “POSDCORB” ซึ่งเหมาะสมกับการจัดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรจากการรวบรวมข้อมูลงานวิจัยทั้งภายในและต่างประเทศเพิ่มเติม (พัทธ์ยมล สือสวัสดิ์วิชัย, 2558) ดังนี้

แผนภาพที่ 1 การจัดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรด้วยแนวคิด POSDCORB
(ที่มา: พัทธ์ยมล สือสวัสดิ์วิชัย, 2558)

องค์ประกอบของการจัดการท่องเที่ยวเชิงเกษตรด้วยแนวคิด POSDCORB

1. P-Planning การวางแผน

P-Planning การวางแผน เป็นการวางโครงสร้างกิจกรรม แนวทางในการปฏิบัติงาน การเตรียมการก่อนลงมือปฏิบัติ เพื่อให้การดำเนินการสามารถบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยพัทธ์ยมล สือสวัสดิ์วิชัย (2558) กล่าวว่า ผู้ประกอบการ ต้องกำหนดแผนและวางแผนเพื่อรองรับตลาดนักท่องเที่ยวทั้งแผนรายเดือน และแผนรายปีให้ชัดเจน โดยระบุกลุ่มนักท่องเที่ยวให้ชัดเจนว่าเป็นนักท่องเที่ยวทั่วไป หรือกลุ่มเกษตรกร ผู้ศึกษาดูงาน กลุ่มแม่บ้านสตรี เป็นต้น ซึ่งวัตถุประสงค์การมาเยี่ยมชมจะแตกต่างกันหรืออาจตรงกันในส่วน ที่สำคัญในการวางแผน

คือ การกำหนดส่งเสริมการท่องเที่ยวให้ได้ตลอดทั้งปี เน้นช่วงผลไม้ตามฤดูกาล กลุ่มลูกค้าเป้าหมายในประเทศและต่างประเทศ

ขั้นตอนในการวางแผน ผู้ประกอบการต้องดำเนินการ ดังนี้

- 1) **ขั้นเตรียมการ** เป็นการเตรียมข้อมูล บุคลากร ทรัพยากร วัตถุประสงค์ เป้าหมายในการดำเนินการ รวมทั้งสรุปผลการดำเนินงานที่ผ่านมา
- 2) **ขั้นวิเคราะห์สรุป วิเคราะห์ข้อมูล** ข้อเท็จจริงต่าง ๆ
- 3) **ขั้นดำเนินการวางแผน** กำหนดว่าจะทำอะไร (What) อย่างไร (How) ใครทำบ้าง (Who) ทำที่ไหน (Where) และเมื่อไหร่ (When)
- 4) **ขั้นประเมินผล** เป็นการสรุปผลการวางแผน เช่น บอกเวลาที่ได้รับทั้งทางตรง และทางอ้อม ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น สุดทำนายนำเสนอผู้มีอำนาจอนุมัติ

2. O-Organizing การจัดการองค์การ

O-Organizing การจัดการองค์การ คือ การจัดทำโครงสร้างของการบริหารโดยกำหนดอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานย่อยในองค์กร พร้อมกำหนดตำแหน่งต่าง ๆ ในหน่วยงานตามการกำหนดหน้าที่หรือสายงาน การจัดกรอบอัตรากำลังขององค์การ กำหนดวิธีการติดต่อประสานงานตำแหน่งต่าง ๆ ในทุกระดับ การจัดรูปแบบงานเพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างราบรื่น มีเป้าหมายที่ชัดเจนแน่นอน มีการจัดการที่เป็นรูปแบบ ทุกคนในหน่วยงานมีความรู้ ความเข้าใจในกลไกการดำเนินงานภายใต้ระบบขององค์กรอย่างชัดเจน เช่น ผู้ประกอบการจัดการองค์การโดยแบ่งหน้าที่ตามกลุ่มอาชีพ เช่น มีประธาน เภรัญญิก และเลขาฯ เป็นต้น หรือจัดการองค์การโดยแบ่งสายงานตามหน้าที่ภายใต้การบริหารของเจ้าของคนเดียว เพื่อให้การบริหารงานคล่องตัว เพราะเป็นการบริหารงานอย่างเรียบง่าย ไม่ซับซ้อนหรือมีขั้นตอนมาก และเน้นความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าของกับลูกค้าเป็นเรื่องสำคัญ (พิพิธยมล สือสวัสดิ์วิชัย, 2558)

องค์ประกอบในการจัดการองค์การ

- ภารกิจและวัตถุประสงค์ขององค์กร คืออะไร
- ขอบข่าย ความรับผิดชอบของงานในองค์กร มีอะไรบ้าง
- สายการบังคับบัญชา การเลื่อนไหลของสายงาน ที่เหมาะสมเป็นอย่างไร
- จำนวนบุคลากร หรือผู้รับผิดชอบในแต่ละงาน แต่ละหน้าที่ มีจำนวนเท่าใด
- การประเมินผลและการควบคุมงาน ระบบและมาตรฐานในการประเมิน และระยะเวลาในการประเมินช่วงใด

3. S-Staffing การจัดการทรัพยากรมนุษย์

S-Staffing การจัดการทรัพยากรมนุษย์ คือ การบริหารงานบุคคล Staffing หรือ Personnel Management คือ การดำเนินงานเกี่ยวกับบุคคลในการทำงานในหน่วยงานหรือ องค์กรเพื่อให้บุคคล

มาปฏิบัติงานตามที่ต้องการ และให้บุคคลได้ปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งมีกระบวนการสำคัญ ดังนี้

Castetter (1976) ได้เสนอหลักการในการบริหารงานบุคคล ดังนี้

1) การวางแผนกำลังคน (Man Power Planning) ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับงานหลักในเรื่องการ คาดคะเนกำลังคนการทำโครงสร้างขององค์การ การเตรียมกำลังคนที่มีอยู่ และการคาดคะเนการ เปลี่ยนแปลงกำลังคนในอนาคต การจัดโปรแกรมสนับสนุนการเพิ่มกำลังคนและการวางแผนควบคุม กำลังคน แต่ละคนปฏิบัติหน้าที่อย่างไร ความรู้ความสามารถด้านใดบ้าง เพื่อความเหมาะสมกับงาน

2) การสรรหาบุคลากร ได้แก่ การแสวงหาเหล่ากำลังคน การวางนโยบายในการสรรหาและการ จัดกระบวนการสรรหาที่เหมาะสม การสรรหาบุคคลที่มีความรู้ความสามารถเหมาะสมสำหรับองค์กรให้ มาสมัครงานเพื่อคัดเลือกบุคคลที่มีความรู้ความสามารถเหมาะสมที่สุดเข้าร่วมปฏิบัติงานในองค์การและ ให้เกิดประโยชน์ต่อองค์การสูงสุด

3) การจูงใจบุคลากรเข้าสู่หน่วยงาน ได้แก่ การปรับตัวเข้ากับชุมชนการปรับตัวเข้ากับ หน่วยงาน การปรับตัวเข้ากับตำแหน่งและการปรับตัวเข้ากับเพื่อนร่วมงาน

4) การประเมินค่าบุคลากรโดยการทำแผนการประเมินค่าต่าง ๆ

5) การแก้ปัญหาข้อขัดแย้ง โดยให้บุคลากรเกิดความร่วมมือความนับถือความมั่นคงและความ เป็นหนึ่งเดียวกัน

6) การให้เกิดความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจชีวิตส่วนตัวและความปลอดภัยในหน้าที่การงาน

7) การให้ผลตอบแทนพิเศษแก่บุคลากรที่นอกเหนือจากรายได้ประจำให้เหมาะสมกับอัตรา ค่าครองชีพที่จำเป็น

8) การให้สวัสดิการต่อเนื่องในระหว่างการทำงานปฏิบัติงานของบุคลากร เช่น การให้บริการทาง ด้านสุขภาพอนามัยความปลอดภัยในการปฏิบัติงาน

9) การให้ความรู้เพิ่มเติมขณะประจำการ ได้แก่ การสนับสนุนให้ได้รับการศึกษาเพิ่มเติม การบริการด้านความรู้พิเศษให้ทันต่อความต้องการของบุคคลและความเป็นอิสระทางวิชาการ

การบริหารบุคลากรในธุรกิจนั้นผู้ประกอบการควรจัดหาบุคลากรเป็นคนท้องถิ่น และใช้ลูกหลาน เกษตรกรเป็นหลัก เพื่อประหยัดค่าใช้จ่าย สร้างงานและกระจายรายได้ในท้องถิ่น อาจใช้แรงงาน ต่างดาวเฉพาะสวนที่มีพื้นที่ขนาดใหญ่ นอกจากนี้บุคลากรจะต้องผ่านการอบรมด้านบริการ การให้ ความรู้แก่นักท่องเที่ยว การนำเที่ยวในสวน ควรมีการฝึกอบรม (Training) บุคลากรในองค์การเป็น ระยะ ๆ และต่อเนื่อง (พัทธ์ยมล สื่อสวัสดิ์วิชัย, 2558)

4. D-Directing การอำนวยการ

D-Directing การอำนวยการ คือ การอำนวยการงาน การตัดสินใจ วินิจฉัยสั่งการ การออกคำสั่ง มอบหมายภารกิจงานไปให้ผู้ใต้บังคับบัญชา ภาวะผู้นำ การกระตุ้นจูงใจ ติดตามผลการปฏิบัติงาน ให้เป็นไปตามแผน การจัดการทิศทางการดำเนินงานทั้งหมดที่ได้รับการออกแบบเพื่อส่งเสริมให้ ผู้ใต้บังคับบัญชาทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล การอำนวยการประกอบด้วย

กระบวนการหรือเทคนิคที่สามารถออกคำสั่งและสามารถดำเนินการได้ตามที่วางแผนไว้ การอำนวยความสะดวก เป็นหน้าที่ในการชี้นำ สร้างแรงบันดาลใจ กำกับดูแลและแนะนำต่อการบรรลุเป้าหมายขององค์กร

การกำกับ คือ องค์กรประกอบสำคัญในกระบวนการจัดการ หลังจากจัดทำแผนเพื่อการบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว โครงสร้างองค์กรจะได้รับการจัดเตรียมและมีการกำหนดบทบาทที่เหมาะสมให้กับบทบาทที่เหมาะสมและองค์กรจะเริ่มดำเนินการได้ อย่างไรก็ตามการดำเนินการที่จำเป็นจะเริ่มขึ้นหลังจากคำสั่ง หัวหน้างานให้ทิศทางการจัดการในระดับที่สูงกว่า ทิศทางเป็นหน้าที่ในการจัดการซึ่งดำเนินการในระดับที่สูงขึ้นในการจัดการและบนพื้นฐานของการแทรกซึมเข้าไปในระดับล่าง เป็นกระบวนการต่อเนื่องที่มีอยู่ตรงเท่าที่ธุรกิจมีอยู่และเป็นหน้าที่ที่เริ่มต้นและเริ่มดำเนินการต่อเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือเป้าหมาย ทำให้องค์กรและการวางแผนมีความหมาย โดยการนำเอาทั้งองค์กรเข้าด้วยกัน เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย

การอำนวยความสะดวกนี้เกี่ยวข้องกับ (1) วัตถุประสงค์และแผนงานขององค์กร (2) องค์กรและองค์กรประกอบขององค์กร (3) นโยบาย ขั้นตอนและหลักเกณฑ์ที่องค์กรจะดำเนินการและเหตุผล (4) ปัญหาสำคัญที่ต้องเผชิญกับความกังวล โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้จัดการแต่ละรายอาจทำได้ เพื่อแก้ไขปัญหา (5) ข้อมูลที่ครบถ้วนและทันสมัยเกี่ยวกับปัจจัยสำคัญต่าง ๆ เช่น การคาดการณ์ทางธุรกิจ การเปลี่ยนแปลงนโยบายขั้นตอนต่าง ๆ โดยพัทธ์ยมล สือสวัสดิ์วิชย์ (2558) กล่าวว่า ผู้ประกอบการอาจใช้การสั่งการแบบทางการ หรือไม่เป็นทางการ เพื่อความสะดวกในการบริหารจัดการและแก้ไขปัญหาได้ทันท่วงที โดยผู้ประกอบการต้องดำเนินการประสานงานทั้งภายในและภายนอกองค์กรด้วยแนวทางการปฏิบัติดังนี้

องค์กรประกอบ 4 ประการที่สำคัญและพึ่งพากัน ได้แก่

1) การดูแล (Supervisor) การกำกับดูแล หมายถึง การดูแลและมั่นใจว่างานที่ทำโดยผู้ใต้บังคับบัญชาเป็นไปตามข้อกำหนดและมาตรฐานที่กำหนดไว้ล่วงหน้า การกำกับดูแลทำได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลงานอยู่ในระดับที่ต่ำ

2) แรงจูงใจ (Motivation) แรงจูงใจ คือ กระบวนการจูงใจบุคลากรที่จะทำอะไร เพื่อตอบแทนสิ่งที่เขาต้องการ แรงจูงใจตั้งอยู่บนพื้นฐานของทิศทางในขณะที่บุคลากรไม่ดำเนินการจนกว่าจะมีเหตุผลที่ดีและจูงใจด้วยเหตุผลที่จำเป็นมาก

3) ภาวะผู้นำ (Leadership) กระบวนการให้คำแนะนำจากผู้จัดการและมีอิทธิพลต่อการทำงานของผู้ใต้บังคับบัญชาในทิศทางที่ต้องการ

4) การสื่อสาร (Communication) การสื่อสารคือ กระบวนการในการถ่ายทอดข้อมูล ประสพการณ์ความคิดเห็น ฯลฯ จากบุคคลหนึ่งไปสู่อีกบุคคลหนึ่ง เป็นสะพานแห่งความเข้าใจ

5. Co-Coordinating การประสานงาน

Co-Coordinating การประสานงาน คือ การประสานงาน ความร่วมมือในการปฏิบัติงานของฝ่ายต่าง ๆ ในองค์กร ให้สอดคล้องกัน และมุ่งไปสู่เป้าหมายเดียวกัน โดยพัทธ์ยมล สือสวัสดิ์วิชย์ (2558) กล่าวว่า ผู้ประกอบการ ควรใช้สายการบังคับบัญชาแบบสั้น เพื่อเน้นการบริหารจัดการที่รวดเร็ว

แก้ไขปัญหาได้ทันท่วงที และใช้การสื่อสารแบบ 2 ทาง (Two Way Communication) เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้รับสารได้ซักถามข้อข้องใจหรือข้อสงสัยต่าง ๆ มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างกัน การโต้ตอบกันสร้างความเข้าใจได้อย่างชัดเจน

แนวทางปฏิบัติการประสานความร่วมมือ (ยุพา แซ่ซื่อ และคณะ, 2561) ดังนี้

1) ชี้ให้เห็นประโยชน์ร่วมกัน ทำให้บุคคลที่เกี่ยวข้องมีความรู้สึกต่องานตรงกันด้วยการรับฟังความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องและทำความเข้าใจถึงผลงานที่จะเป็นประโยชน์ร่วมกัน การชักจูงให้เห็นประโยชน์ของส่วนรวม อาจใช้ไม่ได้กับคนบางประเภท จึงต้องชี้ให้เห็นถึงประโยชน์ทางอ้อมที่ผู้เกี่ยวข้องในการประสานงานจะได้รับด้วย

2) ผูกมิตรไมตรีต่อกัน ทำให้ผู้ปฏิบัติงานมีน้ำใจที่จะช่วยเหลือซึ่งกันและกันด้วยวิธีให้ผู้เกี่ยวข้องร่วมแสดงความคิดเห็นถึงปัญหาอุปสรรคและแนวทางแก้ไข เพื่อให้งานบรรลุผลสำเร็จ โดยย้ำให้เห็นว่าเป็นความสำเร็จร่วมกัน

3) แนะนำกันทำให้ผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกันมีความสามารถทัดเทียมกันด้วยการพิจารณาความสามารถของผู้ร่วมปฏิบัติในการประสานงานทั้งด้านความสามารถในการสื่อสารความสามารถเฉพาะด้านหรือความถนัดในงาน และให้ข้อเสนอแนะกับผู้เกี่ยวข้องที่มีความสามารถในระดับเดียวกันหรือใกล้เคียงกันเพื่อจะได้ทำงานไปด้วยกันได้

4) มีการสื่อสารที่ดีทำให้เกิดประสบการณ์ร่วมกัน หรือสร้างสภาวะคล้ายคลึง ด้วยการร่วมกันคิด หากสามารถร่วมวางแผนปฏิบัติการด้วยกันตั้งแต่ต้นจะช่วยให้มีกรอบแห่งการอ้างอิง (Frame of Reference) ร่วมกันทำงานอยู่ในกรอบประสบการณ์ที่มีสภาวะคล้ายคลึงกัน

5) เพิ่มความใกล้ชิดทำให้มีการพบปะหรือกันอยู่เสมอเพื่อให้เกิดความไว้วางใจกัน เพราะความใกล้ชิดจะช่วยให้เปลี่ยนความคิดและถ่ายทอดความรู้สึกถึงกัน ยิ่งใกล้ชิดกันมากเท่าใดก็จะเกิดความเข้าใจและรู้จักคุ้นเคยกันมากขึ้น ถ้ามีความหวังดีต่อกันมีเจตนาที่บริสุทธิ์และจริงใจก็จะเพิ่มความเชื่อถือไว้วางใจกันยิ่งขึ้น

6. R-Reporting รายงานผล

R-Reporting รายงานผล คือ การรายงานผลการปฏิบัติงานของบุคคลหรือหน่วยงานที่เป็นผู้ใต้บังคับบัญชาได้รายงานมา การรายงานถือเป็นมาตรการในการตรวจสอบและควบคุมงานด้วย มีการประชุมร่วมกัน และรายงานด้วยวาจาตามสถานการณ์และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มีการจัดทำรายงานเป็นรูปแบบประจำเดือนและประจำปี (พัทธ์ยมล สื่อสวัสดิ์วิชัย, 2558)

การรายงานต่อผู้จัดการหรือผู้ประกอบการจะช่วยให้สมาชิกในทีม ผู้นำและบริษัท มีความรู้ความสามารถปรับปรุงและระมัดระวังในการประกอบกิจการ ช่วยในการพัฒนาทีมและโครงการต่าง ๆ ของธุรกิจ รายงานควรประกอบด้วยข้อมูลสองประเภท ทั้งข้อมูลเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ ข้อมูลเชิงคุณภาพเป็นข้อมูลเชิงพรรณนาในขณะที่ข้อมูลเชิงปริมาณเป็นตัวเลขน ข้อมูลเชิงปริมาณสามารถนำเสนอได้ดีที่สุดในรูปของตาราง แผนภูมิ กราฟและแผนภาพ การจัดระเบียบข้อมูลเป็นสิ่งสำคัญในการรายงาน

ต่อผู้จัดการ เพื่อความเข้าใจในข้อมูลได้ง่าย ความสมบูรณ์และความถูกต้องของข้อมูลเป็นสองส่วนที่สำคัญที่สุดของรายงานที่ดี เนื่องจากช่วยให้รายงานกลายเป็นที่น่าเชื่อถือและมีผลต่อแผนกลยุทธ์ของธุรกิจ

ข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับระบบการรายงานที่ดี (Parnav, n.d.) มีดังนี้

1) แบบฟอร์มที่เหมาะสม เพื่ออำนวยความสะดวกในการตัดสินใจข้อมูลที่ได้รับควรอยู่ในรูปแบบที่เหมาะสม รูปแบบของรายงานขึ้นอยู่กับความต้องการของแต่ละบุคคลที่จะใช้ข้อมูลเดียวกัน รายงานอาจถูกส่งมาในรูปแบบการพรรณนา (คำแถลงข้อเท็จจริง) ตารางสถิติ แผนภูมิ เป็นต้น

2) เวลาที่เหมาะสม ความรวดเร็วเป็นสิ่งสำคัญ เนื่องจากข้อมูลล่าช้าเป็นข้อมูลที่ถูกปฏิเสธ รายงานมีไว้สำหรับการดำเนินการและเมื่อมีการสังเกตเห็นแนวโน้มหรือเหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์การดำเนินการควรปฏิบัติตามอย่างทันที่

3) การไหลของข้อมูลที่ต้องการ ข้อมูลควรไหลจากระดับที่เหมาะสมไปยังระดับอำนาจที่จะตัดสินใจ ข้อมูลที่ครบถ้วนและสม่ำเสมอควรได้รับการเผยแพร่อย่างเป็นระบบ

4) ความยืดหยุ่น ระบบควรมีความสามารถในการปรับเปลี่ยนตามความต้องการของผู้ใช้ เช่น ผู้จัดการฝ่ายผลิตควรได้รับข้อมูลเกี่ยวกับแผนกหรือพื้นที่ควบคุมเท่านั้น

5) การอำนวยความสะดวกในการประเมินผล ระบบควรรายงานความแตกต่างจากมาตรฐานหรือค่าประมาณโดยชัดเจน ปัจจัยที่ควบคุมได้ควรแยกออกจากปัจจัยที่ไม่สามารถควบคุมได้และรายงานแยกกัน ระบบการรายงานที่ดีควรให้ข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการประเมินพื้นที่รับผิดชอบของผู้จัดการแต่ละรายในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายขององค์กร

6) ค่าใช้จ่าย มีค่าใช้จ่ายสำหรับการแสดงผลข้อมูลและควรเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายดังกล่าวกับผลประโยชน์ที่ได้จากรายงานหรือขาดทุนโดยไม่ต้องรายงาน เศรษฐกิจเป็นด้านข้อมูลที่ต้องพิจารณาในขณะพัฒนากระบวนการรายงาน

7. B-Budgeting งบประมาณ

B-Budgeting งบประมาณ การจัดทำงบประมาณเป็นอีกปัจจัยหนึ่งในธุรกิจที่จะต้องดำเนินการ ความล้มเหลวในการใช้งบประมาณอาจทำให้ธุรกิจล้มละลายได้ ในขั้นแรกจะต้องมีงบประมาณเต็มรูปแบบ การจัดทำงบประมาณบางส่วนเป็นส่วนหนึ่งที่จะนำมารวมกัน เมื่อทำการเปลี่ยนแปลงหรือขยายหรือเพื่อดูข้อมูลเฉพาะด้านธุรกิจ ยิ่งการจัดงบประมาณเป็นระบบ และมีระเบียบแบบแผน ชัดเจน และถูกต้องตามกฎหมาย การท่องเที่ยวเชิงเกษตรก็จะยิ่งดีขึ้น

เมื่อพิจารณางบประมาณ ก็ต้องพิจารณาด้านผลตอบแทน และการเพิ่มศักยภาพขององค์กร การหรือศักยภาพในการเปลี่ยนแปลงขององค์กรด้วย ค่าใช้จ่ายการเช่าหรือการชำระเงิน การก่อสร้างหรือการปรับปรุงที่จำเป็น การเพิ่มขึ้นของสาธารณูปโภค ได้แก่ ค่าน้ำประปา ค่าไฟฟ้า เป็นต้น ค่าใช้จ่ายทางกฎหมายที่เกิดขึ้นจากการทำบัญชี และอุปกรณ์ใหม่ที่จำเป็น เช่น ป้ายแนะนำ ป้ายชื่อสวน เป็นต้น สิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ห้องสุขา แก้วน้ำพัก การจ่ายเงินพนักงาน การขายผลผลิตทางการเกษตร และค่าเข้าชม ค่าการตลาดและสิ่งอื่น ๆ ที่นำมารวมเป็นค่าใช้จ่ายได้ การจัดทำงบประมาณเมื่อทำอย่าง

ถูกต้องสามารถทำหน้าที่ในการวางแผนและควบคุมเป้าหมายของบริษัท และวัตถุประสงค์ด้านประสิทธิภาพจะได้รับการบันทึกไว้ในข้อกำหนดทางการเงิน เมื่อมีการกำหนดแผนเหล่านี้ตลอดทั้งปี รายงานประสิทธิภาพรายเดือนเปรียบเทียบกับผลลัพธ์ที่ได้จากงบประมาณกับผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจริง ในการควบคุมการดำเนินการ ฝ่ายจัดการสามารถตรวจสอบรายงานประสิทธิภาพได้ และดำเนินการแก้ไขที่จำเป็น โดยพัทธ์ยมล สือสวัสดิ์วัฒน์ (2558) กล่าวว่างบประมาณที่มีประสิทธิภาพในการบริหารธุรกิจ จะเกี่ยวข้องกับพื้นฐานของการจัดการ เช่น การจัดทำบัญชีการใช้เงินและการตรวจสอบควบคุมด้านการเงิน การบัญชีของหน่วยงาน ส่วนใหญ่มาจากเจ้าของกิจการและกลุ่มเกษตรกร โดยเริ่มลงทุนขนาดเล็กก่อน แล้วค่อยขยายกิจการ เพื่อลดความเสี่ยงด้านการบริการ รายจ่ายจากการจ้างบุคลากร ค่าบำรุงรักษา และค่าดอกเบี้ย

หลังจากได้ดำเนินการตามแผนแล้ว ขั้นตอนสุดท้ายจะเป็นกิจกรรมในการติดตามและประเมินผล (Monitoring & Evolution) ซึ่งเป็นขั้นตอนสุดท้ายที่เพิ่มเติมขึ้นจากแนวคิด POSDCORB ซึ่งผู้เขียนคิดว่าเป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญในการบริหารจัดการ เพื่อให้องค์การประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ และเป็นส่วนสำคัญในการตรวจสอบ ประเมินผลการดำเนินงานทั้งหมดที่ผ่านมา นำไปสู่การปรับปรุง เปลี่ยนแปลง และแก้ไขจุดที่บกพร่องให้ทันท่วงที ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อผู้ประกอบการ และนักท่องเที่ยว รวมทั้งผู้มีส่วนได้เสียด้วย

การติดตามและการประเมินผล (Monitoring and Evolution)

การติดตาม คือ เครื่องมือสำคัญอย่างหนึ่งในการระบุปัญหาที่เกิดขึ้นในโครงการและยังเป็นการนำเสนอแนวทางแก้ปัญหา ผลที่ได้จากการวิเคราะห์นั้นจะใช้ในการปรับปรุง แก้ไข การขยายขอบเขตหรือการยุติการดำเนินการ ทำให้เกิดประสิทธิภาพในการใช้ต้นทุน (Cost-effective) ดำเนินงานด้านต่าง ๆ

การประเมินผล คือ การติดตามแผนงานหรือโครงการที่ได้ดำเนินกิจกรรมไปแล้วนั้นให้ผลสำเร็จบรรลุตามวัตถุประสงค์หรือแผนงานที่กำหนดไว้หรือไม่

การติดตามและการประเมินผล หมายถึง กระบวนการวัดและติดตามผลการปฏิบัติงานของแผนงานหรือโครงการต่างๆ เป็นระยะอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ เพื่อประเมินว่าสามารถปฏิบัติงานกิจกรรมแผนงานหรือโครงการให้เป็นไปตามพันธกิจ เป้าหมาย และวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ ซึ่งการติดตามและประเมินผลมีกระบวนการทำงานที่เหมือนกันเป็นเรื่องที่ทำควบคู่กันไปเรียกว่า การติดตามประเมินผล

การติดตามประเมินผลเป็นสิ่งที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งที่จะช่วยให้ทราบว่าโครงการหรือกิจกรรมที่ดำเนินการอยู่บรรลุตามวัตถุประสงค์หรือไม่และมีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด ผลจากการติดตามและการประเมินผลนั้นจะให้ข้อมูลที่แสดงให้เห็นถึงความสำเร็จ จุดแข็ง จุดอ่อน และแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงการดำเนินกิจกรรมและช่วยให้การบริหารแผนงานกิจกรรมและโครงการมีประสิทธิภาพสูงขึ้น ซึ่งการบริหารแผนงานกิจกรรมและโครงการจะประกอบด้วย การวางแผน

(Planning) การปฏิบัติตามแผน (Implementation) การควบคุม (Control) และการประเมินผล (Evaluation) มีความสำคัญเท่ากันทุกส่วน ถ้าขาดส่วนหนึ่งส่วนใด หรือส่วนหนึ่งส่วนใดขาดประสิทธิภาพก็จะส่งผลต่อประสิทธิภาพของการบริหารแผนงานกิจกรรมและโครงการทั้งหมด (ธานี ภาคอุทัย, 2562)

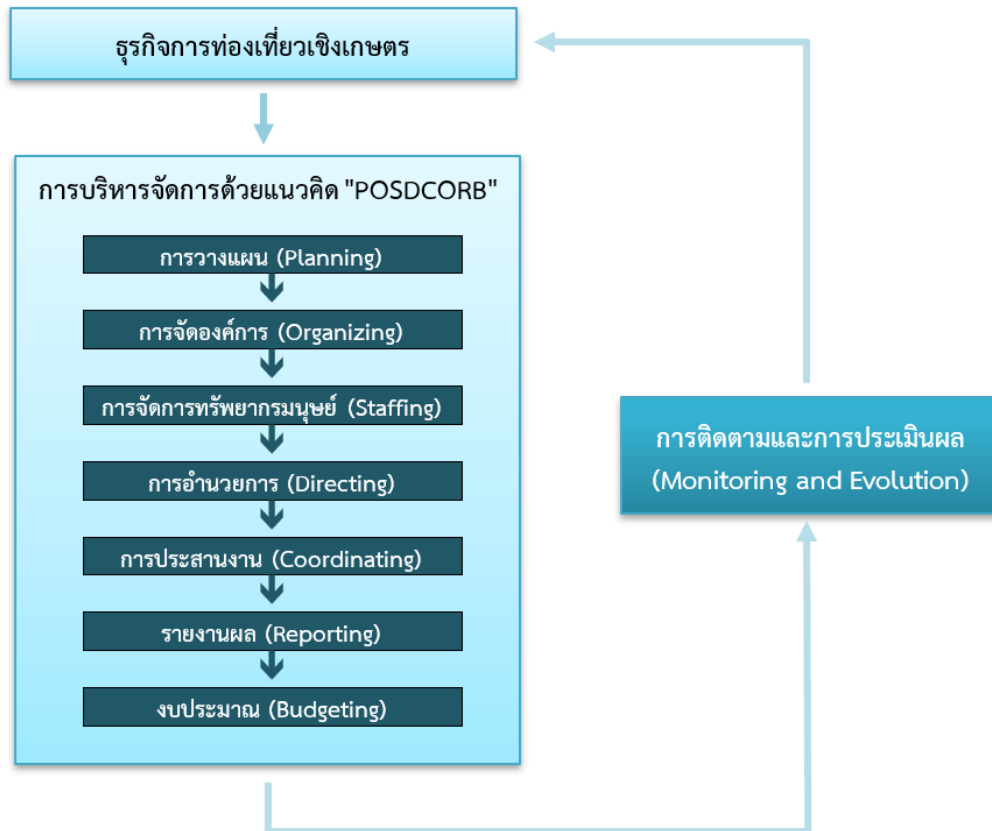
การประเมินผลอย่างเป็นระบบและตรงตามวัตถุประสงค์ที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้อย่างต่อเนื่อง หรือโครงการเสร็จสมบูรณ์ หรือนโยบาย การออกแบบ การนำไปใช้และผลลัพธ์ ควรมีการประเมินผล ข้อมูลที่น่าเชื่อถือและมีประโยชน์ ช่วยให้สามารถรวมบทเรียน การเรียนรู้ในกระบวนการตัดสินใจ การประเมินเกี่ยวข้องกับกระบวนการและการสะท้อนถึงผลกระทบของสิ่งที่ได้ทำและการตัดสินใจคุณค่า วิธีการที่ดีในการเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ผ่านมาการปรับปรุงการให้บริการ การวางแผน การจัดสรรทรัพยากร และแสดงให้เห็นถึงผลลัพธ์ที่เป็นส่วนหนึ่งของความรับผิดชอบต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลัก ชุมชน และทุกส่วนที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการ การติดตาม และการประเมินผลก่อให้เกิดวัตถุประสงค์ของภาพรวม (World Bank, 2004)

สรุป

การนำแนวคิด POSDCORB มาใช้ในการจัดการผู้ประกอบการต้องพิจารณา การวางแผนซึ่งเกี่ยวข้องกับการทำแผนระยะสั้น-ระยะยาว สิ่งที่ต้องทำและวิธีการสำหรับทำให้บรรลุเป้าหมายได้ การจัดองค์การ คือ การบริหารจัดการตามที่กำหนดไว้เพื่อประสพผลสำเร็จที่ต้องการ การจัดการบุคลากรขององค์การรวมถึง การรับสมัครงาน การฝึกอบรม จนกระทั่งลาออก กำกับดูแล ตัดสินใจและแนวทางการเป็นผู้นำ กำหนดเป้าหมายไว้ การประสานงานเป็นสิ่งสำคัญที่สุดของการเชื่อมโยงกับแผนกต่าง ๆ ในองค์การ การรายงาน คือ การแจ้งให้สมาชิกทราบเกี่ยวกับความคืบหน้าในแต่ละระดับ การจัดทำงบประมาณเกี่ยวข้องกับการวางแผนที่เหมาะสมและการใช้ทรัพยากรทั้งหมด ในขณะที่การติดตามและประเมินผลพยายามที่จะควบคุมประสิทธิภาพและประสิทธิผลของผลสัมฤทธิ์ที่เกิดขึ้นในระหว่างการปฏิบัติงาน ดังนั้นผู้ประกอบการควรรวมกระบวนการทั้งหมดไว้อย่างเหมาะสมเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ต้องการ

องค์ความรู้ใหม่ที่ได้รับ

จากการศึกษาเกี่ยวกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรด้วยแนวคิด POSDCORB นั้น นอกเหนือจากกระบวนการบริหารจัดการทั้ง 7 ประการแล้ว การจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรจะต้องมีกระบวนการการติดตามและการประเมินผล (Monitoring and Evolution) ด้วย โดยสรุปเป็นแผนภาพได้ดังนี้

แผนภาพที่ 2 การบริหารจัดการธุรกิจการท้องถิ่นเชิงเกษตร

จากแผนภาพที่ 2 แสดงให้เห็นว่าการบริหารจัดการธุรกิจการท้องถิ่นเชิงเกษตรด้วยแนวคิด POSDCORB คือ P-Planning การวางแผน, O-Organizing การจัดองค์การ, S-Staffing การจัดการทรัพยากรมนุษย์, D-Directing การอำนวยความสะดวก, Co-Coordinating การประสานงาน, R-Reporting รายงานผล และ B-Budgeting งบประมาณ ยังพบอีกหนึ่งองค์ประกอบที่สำคัญในการบริหารจัดการเพื่อให้องค์กรประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์และเป็นส่วนสำคัญในการตรวจสอบ ประเมินผลการดำเนินงานทั้งหมดที่ผ่านมา นำไปสู่การปรับปรุง เปลี่ยนแปลง และแก้ไขจุดที่บกพร่องให้ทัน่วงที่ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อผู้ประกอบการและนักท้องถิ่น รวมทั้งผู้มีส่วนได้เสียด้วยนั้นคือ การติดตามและประเมินผล (Monitoring and Evolution)

เอกสารอ้างอิง

ธานี ภาคอุทัย. (2562). *คู่มือการติดตามและประเมินผลโครงการ*. (เอกสารวิชาการ). กรุงเทพมหานคร: กองส่งเสริมและพัฒนาการปศุสัตว์ กรมปศุสัตว์ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์.

- พัทธ์ยมล สือสวัสดิ์วิชย์. (2558). ต้นแบบการบริหารจัดการธุรกิจการท่องเที่ยวเชิงเกษตรอย่างมีประสิทธิภาพในภาคตะวันออกเฉียงของประเทศไทย. *วารสารมหาวิทยาลัยศิลปากรฉบับภาษาไทย*, 35(1), 103-124.
- ยุพา แซ่ซื่อ และคณะ. (2561). *การสื่อสารเพื่อการประสานความร่วมมือในงานส่งเสริมการเกษตร*. (เอกสารวิชาการ). กรุงเทพมหานคร: คณะทำงานพัฒนาหลักสูตรการเสริมสร้างสมรรถนะนักส่งเสริมการเกษตรระดับชำนาญการพิเศษ กรมส่งเสริมการเกษตร และมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- สมาร์ทเอสเอ็มอี. (2559). *คาดท่องเที่ยวเชิงเกษตรโต 8-9%*. สืบค้น 22 กุมภาพันธ์ 2563. จาก <https://www.smartsme.co.th/content/39166>.
- สมคิด บางโม. (2553). *องค์การและการจัดการ*. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพมหานคร: วิทยาพัฒน์.
- สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร. (2559). *KOFC เปิดมุมมองวิเคราะห์รายได้ภาคเกษตร หลังรัฐดันท่องเที่ยวเชิงเกษตรไทยช่วงวันหยุดยาว*. สืบค้น 22 กุมภาพันธ์ 2563. จาก <https://www.ryt9.com/s/prg/2464477>.
- Castetter, W. (1976). *The personnel function in educational administration*. (2nd ed.). New York: Macmillan.
- Parnav, K. (n.d.). *Reporting to management: Meaning, objects and essentials*. Retrieved February 24, 2020. from <http://www.yourarticlelibrary.com/accounting/management-accounting/reporting-to-management-meaning-objects-and-essentials/62530>.
- Urwick, L. (1973). The function of administration. In L. Gulick and L. Urwick (Eds.), *Papers on the Science of Administration* (pp.116–130). New York: Institute of Public Administration.
- World Bank. (2004). *Monitoring & evaluation: Some tools, methods and approaches*. Washington, DC: Author.